

Meghatározta lakásunk határait

Pál ezt Athénben az Areopágoszon mondta, de áll ez Nagyváradon is. A parókiáról el kellett költöznöm. De hová? Lakásunk nem volt, pénzünk sem. István fiunk Nagyváradon lakott, családjával örömmel befogadtak volna. Várad azonban akkor zárt város volt, vidékről nem lehetett betelepíteni. Nekünk meg éppen nem.

A lakásfőnök a milicián elutasította gyermekeink kérelmét. Ajánlott akkor valaki egy kitűnő ügyvédnőt. Nagy a befolyása, nehéz ügyeket is könnyen rendez. Menyem, Magdolnánk felkereste, a hölgy el is vállalta, hogy elintézi beköltözésünket. Néhány nap múlva azonban tudatta: a maguk családjának a „doszárja” (így!) nagyon vastag. Szó sem lehet a szülei beköltözéséről. Magdolna hazajövet beszámolt a helyzetről:

– Végül azt mondtam neki: ügyvédnő, mi imádkozunk a beköltözésükért!

– Magdolna – mondtam –, most már biztosan tudom: megnyílik a kapu. Arra hivatkoztál, akinek a neve nem maradhat szégyenben!

Pár nap múlva megvan a betelepelési engedély. Maga a milícia főnöke adta meg.

„Az Úr Istennek nagy tetteivel járok” – mondjuk Dáviddal (Zsolt 71,16).

Engedély már van, lakás nincs. Biharpüspökiben akad egy megfelelő, udvarral, kerttel. Óriási az ára. Egynegyed részét se tudjuk összeszedni a családon belül. Isten családja azonban nem csak mibelőlünk áll. Magyarországi testvéreink is gyűjtenek. Van, aki a karikagyűrűjét húzta le értünk. Az Apostol nevű házaspár felkeres, s átad egy műanyag zacskót. Csaknem kicsúszik kezemből, olyan súlya van. Csupa (apró) fém- és papírpénz. Képesek kocsira ülni, bejárni Romániát egyetlen céllal: stopposokat vesznek fel, s ami összegyűl, azt mind házvételre adják. A szeretet találékony.

Tekinthetünk-e bármit is magunkénak, amikor minden Isten kegyelmi ajándéka!